

Contrario

Inleiding Open dag Contrario 15 november 2003 te Harderwijk

Inleiding gehouden door: ds. H. De Jong

Meer informatie: www.contrario.nl

DE NAVOLGING VAN CHRISTUS: EEN OPDRACHT VOOR ONS ALLEMAAL

Causerie voor de Open Dag van Contrario op 15 november 2003

EEN GEMEENTELIJKE ZAAK

Graag wil ik beginnen met mijn voldoening uit te spreken over het thema dat u aan deze dag gegeven hebt en waarover u mij gevraagd hebt te spreken. Uw Open Dag is een categoriale bijeenkomst, een groepsgebeuren, maar toch richt u zich met dit thema tot het geheel van de christelijke gemeente, want de navolging van Christus raakt ons allen. Deze insteek lijkt mij zonder meer heilzaam. Maar al te vaak worden de homoseksuelen geaarden in de afzondering geplaatst. Zij hebben om begrijpelijke redenen zelf ook wel die neiging zich als aparte groep te verstaan. Dat is niet goed, althans, dat kan te ver gaan. De homoseksuele mens hoort erbij, hij maakt met zijn zo zijn deel uit van de christelijke gemeente. 'Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen allen in de vreugde', schrijft de apostel (I Cor. 12 : 26).

DISCRIMINATIE

'Als één lid lijdt...' – lijden wij dan?, zult u misschien vragen. Ja, maar niet bij uitzondering. Wij behoren met z'n allen tot Christus' lijdende gemeente op aarde. Bij de een manifesteert zich het lijden op deze, bij de ander weer op een andere wijze. Het lijden blijft niemand bespaard, al kan dat wel eens zo lijken, bijvoorbeeld omdat we niet allemaal tegelijk in moeite zijn. En waaruit bestaat dan bij jullie het lijden? Ik zou kunnen wijzen op de maatschappelijke discriminatie en verachting van de samenleving die trouwens ook onder christenen geen zeldzaamheid is geweest en nog is. Dat is een vorm van lijden die niet onderschat mag worden. Ik denk dat daaruit ook het krachtige protest verklaard moet worden dat sinds de *coming out* van de homoseksuelen als bevolkingsgroep is losgekomen. Daar zit veel begrijpelijke reactie bij, zoals bij uit de band springende jeugd die te streng is opgevoed. Zo probeer ik bijvoorbeeld *roze zaterdag* te verstaan, hoezeer mij deze provocatieve en smakeloze demonstratie ook tegen de borst stuit. Als een doorslaande reactie op de discriminatie van voorheen, zo tracht ik daar tegenaan te kijken.

LIJDEN OM HET ZO ZIJN

Maar ik zie ook een stuk lijden in jullie zo zijn zelf. Ik sta wel open voor de gedachte dat in de homoseksuele geaardheid ook mooie dingen meekomen. Ik denk aan het vrij algemeen aanwezige gevoel voor kunst dat bij jullie zo opvalt. Ik denk ook aan wat ik nog mooier vind, namelijk de zachtaardigheid die in onze harder wordende samenleving zo weldadig overkomt, de fijngevoeligheid ook in menselijke relaties. Als jullie om deze reden eer ontvangen dan deel ik graag in die vreugde. Maar deze mooie dingen nemen niet weg dat bij ieder die bij de opgroei tot de ontdekking komt dat hij zo is, de schrik om het hart slaat. Niemand is er blij mee, er is veel meer ontsteltenis. Ieder begint met de vraag of daar nu niets aan te doen is. Vergelijk dat eens met een vrouw die ontdekt dat ze zwanger is. Dat geeft vreugde. Zo'n vreugde kennen jullie bij de ontdekking van je zo zijn niet. Op z'n best komt het langs een weg van strijd tot aanvaarding, zij het ook dat deze aanvaarding allengs meer positief geladen kan zijn. Men kan wel stellen dat die schrik van het begin veroorzaakt wordt door de vrees voor de maatschappelijke discriminatie, te beginnen bij het onbegrip van de ouders en de overige leden van het gezin en de familie – en de kerk, maar daarmee is niet alles gezegd. Te denken valt ook aan het besef zonder (eigen) nageslacht te blijven en vader en moeder niet de vreugde van het grootouderschap te kunnen bezorgen. Ook dat is een stuk lijden. Om maar te zwijgen over het spook van de eenzaamheid die vooral in het begin zo fnuikend kan zijn.

VERSTORING

Toch is er iets dat nog dieper gaat. Dat betreft een gevoelig punt waarover ik niet gemakkelijk spreek (uit vrees misverstaan te worden), maar dat mijns inziens essentieel is. Bijbels gezien is de homoseksueel geaarde mens behept met een verstoring op een vitaal gebied van het mens zijn. De Schrift zegt dat de mens geschapen is naar Gods beeld. Letterlijk staat er dit in Genesis 1 : 27: 'En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen'. Je kunt uit deze tekst afleiden dat de polariteit van het mannelijk – vrouwelijk een belangrijk instrument is om in het leven Gods beeld te vertonen. Polariteit: alle verschillen die er tussen mensen kunnen zijn vallen in het niet bij het verschil tussen een man en een vrouw. Tegelijk is de aantrekkingskracht die er tussen mensen kan bestaan nergens zo sterk als tussen de man en de vrouw. Een en ander geeft mij het recht de verhouding tussen de man en de vrouw als een volstrekt unieke tweepoligheid te beschrijven die haars gelijke niet heeft. Tot in het lichamelijke toe strekt zich die polariteit uit: de hoekigheid van de man tegenover de ronde vormen van de vrouw. Nu zijn jullie, ook in jullie zo zijn, stellig mannelijk en vrouwelijk, maar die polariteit, dat polaire in de verhouding, missen jullie. Dat tegelijk elkaar uitdagen en zich tot elkaar aangetrokken voelen, dat elkaar opvangen en tegelijk opscherpen, dat elkaar aanvallen (in de goede zin) en tegelijk aanvullen, vanuit een geslachtelijk tegenover van verstand en gevoel, zeker, dat is niet geheel

afwezig (ook bij homoseksuele paren zie je een zekere polariteit tussen het meer mannelijke en het meer vrouwelijke type), maar toch is het lang niet voluit aanwezig. Nog gezweven het feit dat uit de homoseksuele relatie geen nageslacht voortkomt, wat ieder die het voortbestaan van het menselijk geslacht ter harte gaat erg moet vinden. De homoseksuele mens leeft om die reden al in de schaduw van zijn heteroseksuele broeder of zuster en bestaat in zekere zin bij diens gratie. Aan deze dingen denkend spreek ik van een verstoring en het zijn deze werkelijkheden die ik bedoel als ik de homoseksuele aanleg een *deviant* noem. Het een *variant* te noemen en de homoseksuele aanleg te vergelijken met het hebben van bruine of blauwe ogen, het zijn van links- of rechtshandig is een *verharmlozing* die aan de werkelijkheid geen recht doet. Ik kan het wel plaatsen als een reactie op de vroegere discriminatie of als een poging zich niet in de hoek van de zieligheid te laten dringen, maar ik kan er toch niet in meegaan. De schrik van de ontdekking waarover ik het zo-even had is vanuit het variant-denken niet goed te verklaren. Die schrik is voor het hebben van blauwe in plaats van bruine ogen zelfs absurd. Deviant – met dit woord duid ik ook de voor mij blijvende betekenis aan van de overigens cultuur-bepaalde verboden tot homoseksueel verkeer uit het bijbelboek Leviticus (Lev. 18 : 22; 20 : 13).

ONS ALLER ZONDEVAL IN ADAM

Maar ik haast mij om hier iets belangrijks aan toe te voegen. Over het beeld Gods gesproken, als het gaat om het vertonen daarvan in het leven zijn wij allemaal gevallen mensen, mensen van na Adam en Eva. De verstoring vanwege de val in zonde kennen we allemaal, de een op dit gebied, de ander weer op een ander. Wie vertoont het beeld Gods op zo'n manier dat de Here God er genoeg aan beleven kan? Zijn we niet allemaal aangewezen op Christus die in de Schrift dan ook het beeld van de onzichtbare God heet (Col. 1 : 12)? Er is dan ook geen sprake van dat de homoseksuele mens meer dan anderen zondig, meer dan anderen door God vervloekt zou zijn. Hij heeft te maken met een gevoelig gevolg van ons áller zonde. En dat legt dan weer een stevige bodem onder de eis tot solidariteit tussen homo- en heteroseksuelen. Zoals Paulus schrijft: '*Allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods*' (Rom. 3 : 23). Wij hebben de bijbelse leer van ons aller zondeval in Adam nodig om onze houding tegenover onze homoseksuele broeders en zusters te vinden. Wij staan ten diepste naast elkaar. Blijft staan dat de homoseksuele mens ten aanzien van het vertonen van het beeld Gods met een extra handicap zit. Handicap? Moet dit woord echt vallen? Ik meen van wel. Er zijn handicaps die veel meer zichtbaar zijn, maar er zijn er weinige die zo diep gaan. Ik leid dat af uit Genesis 1 (dat ik al aanhaalde) waaruit op te maken valt dat het mannelijk-vrouwelijk tegen het centrum van het mens zijn aan ligt. Als daar een verstoring in optreedt hebben we met iets ernstigs in het mensenleven te doen. Niet de wil van de

homoseksueel gearde mens om naar het beeld van God te leven is minder, niet zijn of haar gebed om dit te bereiken is krachtelozer, de Heilige Geest werkt in hem of haar niet minder dan in anderen, maar zijn of haar bewerktuiging vertoont een gebrek. Keerzijde hiervan is dat waar die bewerktuiging wel voluit gevonden wordt de verantwoordelijkheid navenant groter is. Het is de taak van de heteroseksuele mens om vanuit het meerdere dat hij ontvangen heeft zijn homoseksuele naaste tot een steun en toeverlaat te zijn. Omgekeerd leer ik weer van mijn homoseksuele naaste op gebieden waar zijn of haar kracht ligt.

HET SAMENLEVEN ALS DAM TEGEN DE ONTUCHT

Het kan bij deze benadering niet verrassen dat ik geen voorstander ben van het homohuwelijk. Dat twee homoseksuele broeders of zusters een relatie van samenleven aangaan, daar kan ik mee leven. Ik keur het niet goed, maar ik veroordeel het ook niet. Het is in mijn ogen geen onverdraaglijke ontucht en bijbelhoofdstukken als Genesis 19 (Sodom en Gomorra) en Romeinen 1 ('mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende') laat ik erbij dicht. Die gaan over iets anders, over smeerlapperij. Ik zie juist in zulk samenleven een dam opgeworpen tegen de ontucht. Als Paulus schrijft dat het 'met het oog op de gevallen van ontucht goed is dat iedere man zijn eigen vrouw heeft en iedere vrouw haar eigen man' (I Cor. 7 : 2), dan zie ik niet in waarom dat voor de homoseksuele mens anders zou zijn. Zeker, het voordeel van het huwelijk is hier door de apostel minimaal geformuleerd. Het huwelijk is gelukkig meer, veel meer (ook voor Paulus, Ef. 5 : 22 – 33!), en de homoseksuele relatie is dat ook, maar dit nut zit er zeker ook aan. Een dam tegen de ontucht die de homoseksuele mens meer dan normaal bedreigt. Dat laatste heeft een cultuurhistorische oorzaak: Doordat de homoseksuele mens altijd onder de zware druk van discriminatie en onthouding gestaan heeft dreigt ook hier het gevaar van de reactie. De reactie van een te gretig ingaan op de seksuele verleidingen. Ik denk trouwens dat dit tijdelijk is, zoals je dat bij meer reactiehoudingen wel kunt waarnemen. Tijdelijk, want we mogen toch, zeker in de kerk van de toekomst, tijden van meer begrip tegemoet zien voor de seksuele behoeften van de homoseksueel gearde mens. Vanuit het besef dat niet iedereen de gave der onthouding heeft, zoals de apostel zegt (I Cor. 7 : 7). Alsdan, in die tijden, zal er rust komen in de levens van de betrokkenen en kunnen zij in vrijheid kiezen voor een al of niet celibatair bestaan. Voor alsnog evenwel is het niet reëel van hen die onthouding te verwachten. Achter de wens tot samenleven staat nu een te grote druk.

HET MINIMUM VAN NIET VEROORDELEN

Maar waarom ben ik niet royaler? Waarom kom ik niet verder dan een dulden of niet veroordelen van het homoseksueel samenleven? Waarom is voor mij met het woord

prothese het belangrijkste wel gezegd? Omdat ik graag ook mijn heteroseksuele zusters onder ogen kom die zonder de gave van de onthouding te hebben onvrijwillig alleen blijven. Zij hebben toch ook hun verlangens? Als ik nu het homoseksueel samenleven zou toejuichen, wat moet ik dan tegen hén zeggen? Moet het voldoen aan die verlangens dan ook voor hen maar vrijgegeven worden? Liever zeg ik ook tegen hen dat ik ze niet veroordeel als zij hun gemis trachten te verhelpen. Want ook voor hen geldt dat 'iedereen van God zijn bijzondere gave gekregen heeft, de een deze, de ander die' (I Cor. 7 : 6). Maar u begrijpt toch zeker wel dat ik daartoe niet ga stimuleren? Zo nu ook laat ik het wat betreft het homoseksueel samenleven bij een 'niet veroordelen'.

HET HOMOHUWELIJK: EEN BRUG TE VER

Maar, zoals gezegd: het huwelijk van twee homoseksuele mensen is voor mij een brug te ver. Het huwelijk is daarvoor als instelling van God te uniek, inderdaad vanwege die spanning of polariteit tussen het mannelijke en het vrouwelijke die zo levensverrijkend is, of voorzichtiger gezegd: kan zijn. Het huwelijk is geroepen tot de hoge taak om de verhouding tussen Christus en zijn gemeente af te schaduwen (zie Ef. 5 : 22 – 33). De homoseksuele relatie komt daar vanwege het gemis van die polariteit niet aan toe, het is behelpen. Door deze relatie nu toch huwelijk te noemen haal je het huwelijk naar beneden. Het is dan ook niet toevallig dat het pleit voor het homohuwelijk gevoerd wordt in een tijd dat het huwelijk zelf veel van zijn glans verloren heeft vanwege het gemak waarmee getrouwde mensen elkaar loslaten. Het huwelijk heeft daardoor zichzelf al op voet van gelijkheid met de homoseksuele relatie gesteld. Daarvoor vallen niet de homoseksuelen maar de heteroseksuelen te blameren. Maar een christen zal hier nooit in mogen berusten. We zullen als kerk moeten werken aan herstel van de waarde van het huwelijk, met name door het bieden van een gedegen catechese en voorbereiding op het huwelijk. Daar valt zeker niet de gelijkstelling van huwelijk en homoseksuele relatie onder. En dan is er voorts natuurlijk ook het punt van het nageslacht, dat niet alleen de vrucht is van de eenwording van man en vrouw, maar ook ten hoogste gebaat is bij de opvoedende invloed van zowel de man als de vrouw. Ook dat geeft aan het huwelijk een onvervangbare betekenis. Eén ding hoort u mij niet zeggen. Ik beweer niet dat de liefde aan het huwelijk is voorbehouden. Ik zie ook prachtige, zelf wegcijferende liefde in de homoseksuele relatie opbloeien. Juist terwijl ik dit schrijf wordt in het Dijkzicht-ziekenhuis in Rotterdam bij een vriend van mij een niertransplantatie uitgevoerd. De nier die hij krijgt is van zijn vriend met wie hij al vele jaren een homoseksuele relatie heeft. Dat is iets om stil van te worden. Nee, opofferende liefde is geen huwelijksmonopolie, dat blijkt hieruit heel duidelijk. Maar het huwelijk voor twee mannen of twee vrouwen? – Nee. Zoals ik onlangs voor de tv een Afrikaanse vrouw hoorde zeggen: Toen God de mensen schiep schiep Hij hen als Adam en Eva en niet als Adam en Adam. Geen huwelijk

dus, maar wel een samenlevingscontract dat wederzijdse bescherming biedt, ook tegen de azende families, en dat de mogelijkheid schept om zonder al te grote kosten de woning en andere goederen te vererven. En dan nog dit bij dit punt: Vaak worden bij het vraagstuk van het homohuwelijk twee ongelijksoortigheden met elkaar vergeleken. Je hoort dan zeggen dat het homohuwelijk het ruimschoots op kan nemen tegen veel man-en-vrouw-huwelijken. Dat mag zo zijn, maar als je wilt vergelijken dan moet je dat natuurlijk tussen een goed man-en-vrouw-huwelijk en een goed homohuwelijk doen, anders is die vergelijking vals.

DE AMBTSDRAGER EN ZIJN HOMOSEKSUELE AANLEG

En de ambtsdrager in Christus' kerk, hoe zal die met zijn homoseksuele aanleg omgaan? Ik heb in mijn stellingen gezegd dat hij tot onthouding verplicht is. Ik zou hierbij willen spreken van een *zedelijke* verplichting. Dat betekent dat hij het zélf niet zou moeten willen. Want door als homoseksueel met een vriend samen te gaan wonen verscheurt hij de gemeente. Precies zoals dat dezer dagen is opgemerkt door de tegenstanders van de wijding van de homoseksueel praktiserende bisschop *Gene Robinson* in de Episcopale kerk van New Hampshire in de VS. Die bezwaarden daar hadden en hebben gelijk, al gebruikten ze voor dat gelijk niet altijd de juiste argumenten. Zo'n bisschop (of de ambtsdrager in het algemeen) wordt daardoor tot inzet van een heilloos conflict tussen voor- en tegenstanders. Over het homoseksueel samenleven is de christelijke gemeente immers diep verdeeld. Er zijn er die vinden dat het van God verboden is, terwijl anderen menen dat het geduld kan worden. Weer anderen (maar dan heb ik het niet over de kleine oecumene) zeggen: Wat doe je moeilijk? Zij hebben er geen enkel probleem mee of bezwaar tegen. Dit uiteengaan van de meningen zal voorlopig nog wel actueel blijven. Maar ook afgezien van wat de gemeente ervan vindt, als het terecht is dat wij niet verder komen dan een dulden of een niet veroordelen van het homoseksueel samenleven, dan is dat voor het geestelijke gezag van een voorganger in de gemeente te weinig. Hij is in zijn samenwonen omstrepen en dat is voor zijn ambtsuitoefening een te groot nadeel. Hij is daarom vanwege zijn ambt geroepen het offer van de onthouding te brengen. Toen de christelijke kerk van start ging kreeg zij te maken met toetredenden die polygaam getrouwd waren. Dat riep natuurlijk vragen op. Je krijgt de indruk dat de kerk daar toen geduldig mee omgegaan is en de monogamie niet direct voor ieder verplicht heeft opgelegd. Ook in kerken op het zendingsveld is wel voor deze gedragslijn gekozen. Maar voor de ambtsdragers in de kerk gold en geldt onomwonden het vereiste van het 'ener vrouwe man' (I Tim. 3 : 2; Titus 1 : 6). Wat in het gemeentelid geduld kon worden was de ambtsdrager niet toegestaan. Zo geloof ik ook dat de gemeente het van haar ambtsdragers mag verwachten dat zij afzien van samenleven op homoseksuele basis. Mogelijk dat daar in de toekomst nog eens anders over gedacht zal worden, - maar nee,

het homoseksuele samenleven zal toch altijd wel iets problematisch houden. Tenzij wij de overstap maken van deviant naar variant. Dan is er geen enkel probleem. Maar ik geloof niet dat we naar zo'n toekomst moeten verlangen. (Het uiteengaan in *deviant*- of *variant*-denken lijkt mij cruciaal in het hele gesprek over homoseksualiteit.)

GEHEELONTHOUDING ALS TEKEN

Tenslotte, wij leven in een tijd waarin het seksuele (onverschillig of het om de homo- of de hetero-vorm gaat) een geweldig grote rol speelt. Het lijkt wel of de samenleving vindt dat Seks Moet - om volwaardig mens te zijn. Dat stelt aan ons allen de vraag of het niet wat minder kan. Realiseren wij ons wel voldoende dat door de uitvinding van de anticonceptiepil het seksuele verkeer en de voortplanting veel meer dan voorheen van elkaar zijn losgekoppeld, waarin de suggestie meekomt dat seks een algemeen toegankelijk genotmiddel is? Waarop ieder recht heeft? Is het een wonder dat de homoseksuelen zijn gaan vragen: Waarom wij niet? Staan gehuwden die de pil in hun samenlevingspakket hebben opgenomen niet met de mond vol tanden tegenover deze vraag? Deze veralgemenisering van het seksuele verkeer vraagt m. i. om een reactie van ons allen. In de laat-Romeinse tijd was de seksualiteit ook zo dominant aanwezig. Dat heeft in de christelijke gemeente geleid tot de reactie van kluizenaarschap en kloosterdom. We behoeven dat niet precies over te nemen en na te doen, maar het vrijwillige celibaat zie ik toch als een optie voor de kerk van heden. Als teken. Niet alleen voor de ambtsdragers maar ook voor de gemeente. Niet alleen voor heteroseksuelen maar ook voor homoseksuelen. Láát ieder zich maar eens afvragen of hij de gave van de onthouding heeft. En láten er dan zijn die in vrijwillige onthouding leven, vergelijkbaar met de geheelonthouders die niet tegen alcohol zijn maar een teken willen oprichten tegen het misbruik van dit kostelijke genotmiddel. Het vrijwillige celibaat dus, om daarmee aan de wereld te laten zien dat huwelijk en seksualiteit niet het een en het al zijn. Hier denk ik aan het woord van de Here Jezus als reactie op de vraag van zijn discipelen of het, gezien het risico van echtscheiding, wel raadzaam is om te trouwen. Hij zei toen: 'Er zijn gesnedenen die zo uit de moederschoot geboren zijn, en er zijn gesnedenen die door de mensen gesneden zijn, en er zijn gesnedenen die zichzelf gesneden hebben ter wille van het Koninkrijk der hemelen' (Matt. 19 : 13). Je zou de homoseksueel aangelegde mens kunnen onderbrengen zowel bij de van de geboorte af gesnedenen (de *endogene* opvatting) als bij de door de mensen gesnedenen (de *exogene* opvatting), al zal de Here bij de eerste categorie gedacht hebben aan de van nature huwelijksongeschikten en bij de tweede categorie aan de eunuchen. Maar tot de derde groep behoorde Hij zelf: gesneden, dat wil zeggen: ongehuwd gebleven ter wille van het koninkrijk Gods. En als u nu de Heiland te uniek vindt om Hem in een groep in te delen (eigenlijk vind ik dat zelf ook) mag u ook aan iemand als Paulus denken. Hoe dat ook zij,

de Here opent de ogen voor die mogelijkheid en Hij zegt er wervend bij: 'Wie het vatten kan, die vatte het'. Wat niet wil zeggen dat Hij zich met dit woord speciaal tot de snuggeren wendt, maar: Wie daarvoor plaats heeft in zijn geest die hebbe dat.

ONZE GEZAMENLIJKE OPGAVE

Hiermee kom ik wel op een bijzondere wijze terecht bij de titel van mijn verhaal: De navolging van Christus. Het kan onze roeping zijn Hem op deze bijzondere manier na te volgen. En ik ben blij dat ik dat tegen ons allemaal kan zeggen. Tegen heteroseksuelen en tegen homoseksuelen. Daarmee ben ik terug bij het begin toen ik er mijn vreugde over uitsprak dat u het thema van deze dag zo gemeentelijk gekozen had. Want inderdaad, als één ding funest is voor de homoseksuele leden van Christus' kerk, dan is dat wel hun isolement, hetzij zelf gekozen of opgelegd. Wij staan in deze tijd voor de gezamenlijke opgave om in een tijd van een teveel met onze seksuele geaardheid God te dienen en de naaste lief te hebben als ons zelf. Dat is de navolging in de algemene zin van het woord, afgezien dus van de vraag of je dit alleen blijvend dan wel getrouwd of samenlevend doet. Daarbinnen kan dan de bijzondere navolging in de vorm van geheelonthouding haar natuurlijke plaats vinden.

TEN BESLUIE

Ik realiseer mij dat mijn verhaal harde brokken bevat die moeilijk te verteren zijn. Ik kan mij voorstellen dat u af en toe gedacht hebt: 'Deze reden is hard, wie kan haar aanhoren? (Vgl Joh. 6 : 60). Toch kan ik bewijzen dat ik het beste met u voor heb. Reeds in 1976 heb ik een preek gehouden en het licht doen zien over de zo vreeswekkende passage van Romeinen 1. *Waar Liefde Woont*, zo heette die brochure waarin het geheel van de kerkdienst van destijds staat afgedrukt. Met deze preek heb ik een hand voor jullie in het vuur gestoken door op te komen voor de mogelijkheid van homoseksueel samenleven. De publicatie heeft mij zowel de verachting van de COC kringen opgeleverd als de veroordeling van mijn broeders en zusters ter rechterzijde. Ik ben erdoor getekend geweest – om een woord te gebruiken dat u meer dan ik bij ondervinding kent. Misschien dat deze herinnering u helpt om mij met dit verhaal ten goede te houden en geloofwaardig te vinden. Mijn standpunt is sindsdien niet veranderd. Ik ben ook blij te spreken voor een kerkpubliek dat geleerd heeft een betoog dat zich op de Schrift baseert een eerlijke kans te geven. Laat ik eindigen met een bewering. Het is mijn vaste overtuiging dat in een kerk waarin op de wijze waarop ik dat uiteen gezet heb over de homoseksualiteit gedacht wordt én gedaan wordt, jullie een heuse schuilplaats zullen vinden en echte ontplooiingsmogelijkheden zullen ontmoeten. Wat zou het heerlijk zijn als jullie je veilig kunnen voelen in Christus' kerk!

Op de open-werkgroep-dag van 15 november 2003 heeft ds De Jong deze inleiding gehouden en deze is gepubliceerd op de internetsite van Contrario (werkgroep voor homo's en lesbiënnes in de gereformeerde kerk (vrijgemaakt) de hoofdindex is te vinden op www.contrario.nl